

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ο ΒΙΑΝΚΑΣ

ΒΙΑΝΚΑΣ Ζούκωφ, παιδάκι έννιά χρόνων, μαθητευόμενος έδω και τρείς μήνες στο ταγακαράδικο του 'Αλιάκον, δέν εκλείσει καθόλου μάτι τή νύχτα εκείνη των Χριστουγέννων. Τό πρωτό, μόλις έβγαλε ο άφεντικός του και οι άλλοι εταγίτες, έμεινε μόνος μέσο' στο μαγαζί. "Έβγαλε από ένα ντουλάπι ένα μπουκάκι με μελάνη, ένα κοντιλοφόρο με σκουριασμένη πένα και βάζοντες μπροστά τον μιά κόλλα χαρτί οριζοτό, άρχισε να γράφει.

Πριν όμως άρχισει να γράφει τό πρώτο του γράμμα έφριξε, φοβισμένος, μιά τελευταία ματιά πρós τήν πόρτα και τό παράθυρο και έπειτα, κάνοντας τό σταυρό του, άναστéναξε βαθειά. Γονατιστός τώρα ο Βιάνκας, μπρός στον πάγκο στον όποιο ελεγε βάλλει τή οριζοτό κόλλα, έγραφε τή λέξη :

"Αγαπητέ μου Παππούλη, Κωνσταντίνε Μάκαριτε ! Σου στέλνω ένα μικρό γράμμα μου. Σου στέλνω γιά να σε χαρητέσω από τή Χριστουγέννα και γιά να σου ευχηθώ όλα τ' αγαθά του καλού Θεού. Δέν έχω πειρά ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, ένδ μόνο μου έμεινε στον κόσμο..."

Ο Βιάνκας, στό σημείο αυτό, διέκοψε τό γράμμα του κ' έστρεψε τό βλέμμα του πρós τό σκοτεινό παράθυρο, όπου άνατανόλησε τό φως του χωριού του κ' άμέσως του φάνηκε ότι έβλεπε εκεί τόν παππού του Κων.Κων.τίνε Μάκαριτε. Ήταν ένας πέντε χρόνων, άδύνατος, έξαιρετικά ζωηρός και αβέλτος, ο όποιος χαμογελοσσε πάντοτε με τή μάτια του του μεθυσού. Ήτανε νυχτοφύλακας στό μαγαζί τόν κ. Χ. Ζιβράκωφ. Τήν ήμέρα κοιμόταν στην κουζίνα τών άφεντικών του, όπου ελεγε διάφορες εθιμικές Ιστορίες στις μαγειρίσες. Τή νύχτα, τυλιγμένος στην προβάτα του, τριγύριζε γύρω από τίς οικοδομές και τή μαγαζιά, σαλευόντας τή μαγκοίρα του. Ή γρηά σκυλλα του ή Κατσάνα κ' ο μαύρος μεγάλος μαυροσκύλος Βιούν τόν συνόδευαν. Ο Βιούν ήταν ένας σκύλλος πολύ χαϊδεμένος κ' ευγενικός. Κυρτοσσε με τήν ίδια γλυκύτητα τούς ξένους και τούς κυριούς του. "Όπισσό δέν έξεπετε νάχη κανείς έμπιστοσύνη σ' αυτόν : ή πού ηρουσιτική ύποκρισία κρυβόταν κάτω από τή φαινομενική του ευγένεια. Κανέναν σκύλλο δέν ήξερε να μπαίνει τόσο πονηρά, σάν κ' αυτός, στό ύπόγεια με τίς προμήθειες ή να κλέβη τίς κόπτες από τούς ρουζίκους. Έκατό φορές του ελεχαν σπασεί τή πινά του πόδια, δύο φορές τόν ελεχαν κρεμάσει, μα αυτός ήταν, φαίνεται, άθάνατος και δέν πάθανε τίποτε.

Και τή παιδιά τής γειτονιάς με δένρουν κ' αυτά...

Αυτή τήν ώρα, χωρίς άλλο, ο παππούς του Βιάνκα θά βρισκόταν όρθιος μπρός στην πόρτα τής ύπηρεσίας τών άφεντικών του, κρυπτόμενος με μισοκλειστά τή μάτια τή όραία παράθυρο τής εκκλησίας του χωριού που λαιμταν, ένδ συγχρόνως θά κουβέντιαζε με τούς ανθρώπους του σπιτιού.Θάτριβε τή χέρια του γιά να τή ζεστάνη και θά ταμπόσσε χαμηιά ύπηρετρία ή μαγειρίσσα... Ο καιρός θά ήταν λαμπρός και δροσερός, ή νύχτα καθαρή και διαφανή και θά ξεχωρίζε κανείς πέρα όλο τό χωριό με τή λευκά του στίγια, με τίς στήλες του καπνού που άνέβαιναν ανάλαφρες στον όρανό από τίς καπνοδόχες, με τ' άσημένα δέντρα του όπου άπόμεινε κατασταλαγμένο τό τελευταίο χιόνι...

Ο Βιάνκας, καθώς τή σκεφτόταν δλ' αυτά, άναστéναξε. Βούτηξε τήν πένα τον στο καλαμάρι κ' έξακολούθησε τό γράψιμο του :

"Χθές τό βράδυ ελεγα ένα μαργαρίτα. Ο άφεντικός μ' άρπαξε από τή μαλλιά κ' άρχισε να με χτυπά κ' ένα καλαπόδι, γιατί ένδ κουνοσσο τό μωρό του στην κοιλία, με πήρε, χωρίς να τό θέλω, ο ύπνος... Κε' άλλες τρείς φορές τήν περασμένη βδομάδα μ' έδειρε. Και τή παιδιά τής γειτονιάς με δένρουν κ' αυτά... Οι άλλοι εργατές δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να με κοιροδέουν... Με στέλνουν άδιάκοπα στην ταβέρνα να τούς αγοράζω βότκα και με βάζουν και κλέβω διάφορα πράγματα του άφεντικού μου, ο όποιος, ύστερα τό κινείται και με χτυπάει με δει, βροθή μπρός στα χέρια του. Και γιά τροφή δέν μου δίνουν τίποτε : Τό πρωτό, λίγο ψωμί, τό μεσημέρι λίγο χυλό και τό βράδυ πάλι ψωμί. Τό τούσι και τή λάχανα, τή τρώνε μόνο τ' άφεντικά. Με βάζουν και κοιμάμαι σ' έ α διάδρομο κ' δταν τό μωρό κλαίει δέν κοιμάμαι καθόλου, γιατί με τή κώνων και τό κουνά... Καλέ μου παππούλη, κάνε μου μιά χάρη, έλα και πάρε με από δω, πάρε με πίσω στο χωριό !... Έδω δέ μπορώ πειρά να ζήσω... Θά σου ελαια

αίώνα σκλάβος σου και θά παρακαλώ πάντα τό Θεό γιά σένα, φτάνει να με πάρης από δω... Άλλοιώς θά πεθάνω..."

Ο Βιάνκας έσφιξε τή χέλι του γιά να μήν κλάψη, έτριψε τή μάτια του με τή μαυρισμένα χέρια του και, χωρίς να θέλη, τρείς λυγμοί του έξερψαν. Έξακολούθησε τό γράψιμο του.

"...Θά σου τρίβω τόν καπνό σου, θά προσεύχομαι γιά σένα, και, άν κάνω καμμιά άταξία, θάλης τό δικαίωμα να με δένρης σά σκυλλά. Κε' άν νομίζης ότι δέ μπορώ να βρω δουλειά στο χωριό, θά πάρω ένα κασελάκι και θά γυαλιώ παπουτσία ή θά πάω σε κανένα κοπάδι γιά τσοπανόπουλο... Άγαπητέ μου παππούλη, δέν μπορώ πειρά να ζήσω έδώ... Αυτή ή ζωή είνε χειρότερη κ' από τό θάνατο... Θάφωνα και θαρρόμον στο χωριό με τή πόδια, μα δέν έχω παπούτσια και φοβάμαι μήπως παγώσουν τή πόδια μου... Άν με πάρης από δω, όταν θά μεγαλώσω, θά σε ταίζω και δέν θ' άφήνω κανένα να σε προσβάλη και, όταν θά πεθάνης, θά πληρώσω τόν παπα ή σε μνημονεύη στην εκκλησία, όπως έκανες ένδ γιά τή φροχή μου μητέρα..."

"Αν θέλης να μάθης και γιά τή Μόσχα, σου γράφο ότι είνε μιά όραία πολιτεία. Όλα τής σέπτια είνε πολύ ψηλά, τέτοια που δέν έχουν ούτε ο άρχοντάδες στο χωριό κ'. Ύπάρχουν έδώ πολλά άλογα, μα άρνάκια δέν υπάρχουν κ' όλα τή σκυλλά είνε ήμερα. Τά Χριστουγέννα έδώ τή παιδιά δέν πάνε από πόρτα στο πορτα γιά να πουνε τή κλάνδα... Ύπάρχουν έδώ μαγαζιά που πουλούν τουρτζιμα, σάν κ' εκείνα που έχουν τ' άφεντικά... Στοιχηματίζω πως θάχουν εκατό ροζέβλια τό καθένα. Στά γασάπικα πουλάνε πτενιούδες, πουλιά και λαγούς, μα τό αίμα τους είνε καταμαυρο και μυριέτι άσχημα... Καλέ μου παππούλη, όταν θά γίνη στο σπίτι τών άφεντικών τό δέντρο τών Χριστουγέννων με τή δώρα πάρεμοι γιά μένα ένα παιχιδάκι και φυλάξέ τό βαθειά μέου στο πρόσινο μισοίλο μου. Ζήτησέ τό από τήν δεσποινίδα "Όλγα" θά σου τό δώση άμα τής πής πως είνε γιά μένα..."

Ο Βιάνκας στό σημείο αυτό άναστéναξε με θλίψη και τή βλέμματά του στράφικαν πάλι πρós τό παράθυρο. Θυμήθηκε ότι γιά να διαλέξη ένα καλό δέντρο τών άφεντικών του γιά τή Χριστουγέννα, ο παππούς του πήγαινε πάντα στο δασος και τόν έπαιρνε μαζί του. Ήταν ο καλός κάρος τότε !... Ο πάγος έτριξε, καθώς προχωροσσαν, κάτ' άπ' τή πόδια τους. Ο παππούς του, πριν κινήη τό δέντρο, κάπνιζε τήν πόδια του, ροιφοσσε κομμιά πρξεία ταμπάκο και κοροίδετο τή Βιάνκα που έτερε από τό χρέδι... Τά δέντρα ήσαν γεμάτα από τή κρυστάλλα του πάγου κ' έμεναν ασάλευτα, σά να περιμένα με άγονία πειρά πού αυτό, θάκοβε ο παππούς του Βιάνκα. Πού και πού άπάνω στα χιόνια περνοσσε σάν άστροπή ένας λαγός...

"Άγοσ έκοβε τό δέντρο, ο παππούς του Βιάνκα τό έσορνε ως τό σπίτι, όπου οι άφεντάδες άρχισαν να τό στολίζου.

Η μικρή δεσποινίς "Όλγα, ή μεγάλη φιλενάδα του Βιάνκα, τό φρόντιζε περισσότερο άπ' όλους. Η "Όλγα, τόν καιρό που ή μακροτίσσα μη έρα του Βιάνκα ήτανε καμαμέρα της, φρόνιζε κάθε μέρα τή Βιάνκα με μπροπένια και τού μάθαινε, μα και δέν ελεγε άλλη δουλειά να κάνει, να διαβάξη, να γράφει, να λογαριάζη ως τή έκατο κ' ακόμα να χορεύη ταρτζιλιες. Όταν όμως πέθανε ή μητέρα του, έβραλαν τό Βιάνκα στην κουζίνα μαζί με τόν παππού του. Από κεί τόν έστειλαν στη Μόσχα, μαθητευόμενο στο ταγακαράδικο του 'Αλιάκον...

"Έλα γρήγορα, αγαπημένο μου παππούλη, συνεχίσε ο Βιάνκας, και πάρε με. Σ' έξορκίζω στο όνομα του καλού Θεού. Εύσπλαχνίσο με τό δυστυχημένο όρφανο, γιατί έδώ όλος ο κόσμος με δένρει... Πειθαίνο τής πεινας και στενοχοριέται τόσο που δέν μπορώ δ' σου τό περιγράψω... Δέν κάνω άλλο παρά να κλαίω... Χθές τ' άφεντικό με χτύπησε με ένα καλαπόδι στο κεράλι τόσο δυνατά, ώστε έπεσα κάτω και με άνοκλία μπόρεσα να ένασσηκοφθώ. Η ζωή μου δολοκλήρη είνε άξιοθρήνηρη, είνε χειρότερη κ' από τού έρημου σκυλλά. Δόσε τή χαιρετίσματα σου στον 'Αλιάκον, στον 'Υγκρό τό μονόφθαλμο και στον άμαξά, και προπάντων μη δανείσης τήν ψυσαρόμνια μου σε κανένα. Σε άσπάζομαι, ο έγγονός σου

Ίβάν Ζουκώφ

"Αγαπητέ μου παππούλη, μήν ξεχάσης ναρθής να με πάρης..."

Ο Βιάνκας όπισσο στα τρέσρα τό χαρτί και τόκλεισε ο' ένα φάκελλο που τόν ελεγε άγοριό τήν περασμένη ήμέρα ένα καπία. Σκέφτηκε λίγο, βούτηξε τή πένα του στο καλαμάρι κ' έπειτα έγραψε τή διεύθυνση :

"Γιά τόν παππού μου... Στο χωριό..."

Έβξουσε τό κεράλι του, σκέφτηκε πάλι κ' έ-

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΑΝΕΙΟ

‘Ο δούξ ‘Αλμπερκ ντεξ Αιγξ είχε κλείσει πια τὰ ξηνίτα του και δέν είχε καταπιστή ά- κόμα με καμιά δουλειά.

Περούσε τις ήμέρες του και τις ώρες του ήσυχα, αλλά και με μιά υπέρτατη νωθρότητα και είχε άφιερώσει όλες του τις δυνάμεις και ό- λη του την περιουσία στα χαρτιά, στις κούρες και στο όρατο φίλο.

Μά αν ή δυνάμεις του δουκός ήσαν άνεξάν- τλητες, δέν συνέβαινε τόν ίδιο και με την περι- ουσία του. ‘Ετσι κατάνησε μιά μέρα να βρεθή χωρίς πενίρα στην τσέπη του. Σέφτηκε λίγο με τούς άγκώνες άκουμημένους στό τραπέζι του και με τό κεφάλι άνάμεσα στις παλάμες του και άμέσως πήρε την άπόφασι του. ‘Ο- πως είπαμε, δέν είχε καταπιστή ποτέ στη ζωή του με καμιά δου- λειά, μά αυτό που σέφτηκε να κάμη τώρα δέ θα τόν άπασχολούσε και πολύ, δέ θα τόν κούραζε καθόλου.

— Είπε άσχημο, μουρηούσε, μιλόντας με τόν έαυτό του, μά άφοϋ τό άποφάσισα, θα τό κάμω.

‘Αμέσως έπηρε ένα κομμάτι χαρτί και, ένθ ένα άκαθόριστο χα- μόγελο πλανιόταν ανά ζειλί, έγραψε στό χαρτί αυτό όχτώ λέξεις. ‘Οχτώ λέξεις, ούτε μιά παραπάνω! Κατότι έχωσε τό χαρτάκι αυτό σ’ ένα φάκελλο, άπάνου στόν όποιον έγραψε ένα όνομα και τόν έβα- λε μέσα στό συρτάρι του τραπέζιου. Συγχύσιους έβγαλε από κει ένα ποστόλ. Στήριξε την κάννη στό δεξιό κρούσο και έτοιμάζονταν να πύση τη σκανδάλη, όταν έξαφνα τὰ μάτια του συνάντησαν τό ήσυ- χο και γαλήνιο βλέμμα του πορταίου του δουκός Γκοντράν, τού πατέρα του, που κρεμόταν άντίκρου του στόν τοίχο.

— ‘Α! ‘Οχι! δέ θα σκοτωθώ μπροστά σου πατέρα μου! φώναξε ό δούξ ‘Αλμπερκ κι άμέσως σηκώθηκε και πήγε και κρύφηκε πίσω από ένα παραβάν, στη γωνία του δωματίου. ‘Ενας πυροβολισμός άκούστηκε σε λίγο και ό βαρις δούπος σώ- ματος που σοριάστηκε στό πάτωμα.

‘Η δουλειά αυτή, ή μόνη με την όποια καταπίστηκε στη ζωή του ό δούξ ‘Αλμπερκ ντεξ Αιγξ, δέν ήταν ούτε πολύπλοκη, ούτε κουραστική. Και τώρα ήσυχασε για πάντα. Μετά πέντε λεπτά, τρία διακριτικά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα. Σε λιγάκι άλλα τρία μιά άδύνατα και τέλος ή πόρτα άνοιξε και μιήκε μέσα ένας κύμος. ‘Ηταν ένας τύπος εθνενοϋς με κομψή περιβολή, αλλά ξεθωριασμένη και γυαλι- στερή.

— Αί! ‘Αλμπερκ! φώναξε μπαίνοντας. Βλέπον- τας όμως ότι κανείς δέν τού άπαντούσε, κάθισε σε μιά καρέκλα κοντά στό τραπέζι.

‘Υστερα σηκώνοντας τὰ μάτια του και βλέποντας άνικρυ του τό πορταίο του δουκός Γκοντράν, με τόν άπλούστερο και φυσικότερο τρόπο, άρχισε μαζί του συήτησι:

— Μακαρίτα, κύριε δούξ, ειπε, θα σάς παρακα- λέσω, αν επιτρέπεται, να μου κρατήσετε συντομία μέ- χους ότου γυρίσει ό γυός σας. Αποΰμαι μονάχα που δέν μπορείτε να με πληροφορήσετε αν θ’ άόρηξη, ή όχι. Γιατί πρέπει να ξέρετε, σήμερα βιάζομαι πάρα πολύ. Και έν είνε δόσκολο να καταλάβετε γιατί βιάζομαι, φθάνει να σάς έκμιστρονεϋθώ ότι έχω 48 ώρες να πάω. Θα με μεμφήτε ίσως για- τί δέν κατέφραγα άμέσως στον αξιότιμο κύριο υιό σας. ‘Εχετε δίκαιο, μακαρίτα κύριε δούξ. Δέν έπρεπε ν’ άόρησω τόσο και τό στομάχι μου άπό χθές τό βράδυ διαμαρτύρηται έντόνος γι’ αυτή την άργο- πορία μου. Τι τὰ θέλετε... δέν ξέρω ποιοι διαταγοί με κρατού-

σαν αυτή τη φορά να καταρϋγω στην παλιά φίλια τού υιού σας. ‘Ι- σως επειδή πολλές φορές τόν ένόχλησα για δανεικά κατά τὰ τελευ- ταιά χρόνια. ‘Αλλωστε ό καϋμένος ό ‘Αλμπερκ, όπως φαίνεται, δέν είνε σε πολύ άνηθη κατάσταση. Ένώ άλλοτε μούδινε χιλια φράγ- κι και περισσότερα κάθε φορά, πρό όχτώ ήμερών μόλις κατόρθου- σα να τού ξεκολλήσω δυό είκοσόφραγκα. Πέστε μου, μακαρίτα κύριε δούξ, μήπως τελείωσε και ό ‘Αλμπερκ τὰ χρημάτα του;

Περιττό να πούμε ότι ό μακαρίτης κ. δούξ δέν ένόχληθηκε καθό- λου ν’ άπαντήση.

‘Ατελιωμένος από την πείνα ό άριστοκράτης, τράβηξε τό συρ- τάρι του τραπέζιου με την έλπίδα μήπως βρή εκεί μέσα κανένα φράγκο. Βρήκε μόνο ένα γράμμα που άπευθύνονταν σ’ αυτόν τόν ίδιο. ‘Ηταν τό γράμμα με τις όχτώ λέξεις που είχε γράψει ό ‘Αλμ- περκ. Νά τί έλεγε:

‘Αλλοίμονο! άγαπητέ Λιονέλ! Δέ θα σί ξαναδανείσω πια! ‘Απελ τωμένος ό άριστοκράτης, άρχισε να κάνη βόλτες επάνου κάτω στό δωμάτιο.

— Γιατί να μού γράψη αυτά τὰ λόγια, έλεγε, ένθ είνε τόσο ευ- γενής!...

Ξαφνικά όμως τὰ βλέματά του έπεσαν πίσω από τό παραβάν. Αυτό που είνε τόν τρομαξε βέβαια, αλλά και τού έλωσε τό μυστή- ριο. ‘Αφοϋ πέρασε ή πρώτη κατάπληξη, ό Λιονέλ σκέφοντας πάνω άπ’ τό πτώμα τού φίλου του, πήρε τό πιστόλι και άρχισε να τό περιε- γάττει. Είχε άκόμα πέντε σφαίρες.

— Γελάστηκε, φιακόριό μου, φώναξε τότε, νομίζοντας πως δέν θα με ξαναδανείσεις πια. Σου μένουν άκόμη πέντε σφαίρες. Δανεί- ζομαι τί μιά.

Και, λέγοντας αυτά, στήριξε την κάννη τού πιστο- λιοϋ στό δεξιό του κρούσο και πίεσε τη σκανδάλη. ‘Η σφαίρα όμως έπαθε άφρογιστία.

— ‘Ε! ‘Αλμπερκ! δανείσε με μιά άκόμη! φώναξε. Δέ βρέθηκε στην άνάγκη να δανειστί τρίτη. ‘Η δεϋ- τερη σφαίρα δέν έπαθε άφρογιστία και έτσι τό Λιονέλ σοριάστηκε νεκρός, πλάι στό πτώμα τού φίλου του.

ΖΩΡΖ ΝΤΟΚΟΥΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΝΑΣ ΗΡΟΣ

Κατά την έκστρατεία της Αιγύπτου, οι Γάλλοι ήτή- θησαν από τούς Μαμελούκους στό Τορσού. ‘Ο στρατάρ- χης Κλέμπερ τότε, ό όποιος άντικαπιούσε τόν Να- πολέοντα στη διοίκηση τού στρατού, βλέποντας τόν με- γάλο κίνδυνο τού διέτρεχε ό στρατός του να πανικοβλη- θή και να διασκορπισθή, εκάλισε τόν άφοσιωμένο τον άξιωματικό Σεβαρντέν, διοικητή μιās πυροβολαρχίας και τόν διέταξε να τρέξη να καταλάβη, με δυό κανό- νη, την γέφυρα τού Μπουσσάι.

— Μείνε εκεί, μαζί με την πυροβολαρχία σου, έως ότου σκοτωθίτε όλοι! τού έλεπε. Πρόκειται περί της σωτηρίας όλης της στρατιάς! Κατά τη διάρκεια που οι έχθροι θα συγκεντρώνουν επάνου σου όλα τὰ πυρά τους, θα μού μείνη έμένα καιρός ν’ άνασυγκροτήσω τό στρατό και να έξασφαλίσω την κανονι- κή του ύποχώρηση. ‘Υστε, πηγαίνε εκεί και προσπάθησε να φρουρη- θής όσο τό δυνατό άργότερα.

‘Ο Σεβαρντέν έξετέλεσε κατά γράμμα την διαταγή που έλαβε: σκοτώθηκε μαζί με όλους τούς πυροβολητάς του, ό ύπόλοιπος όμως στρατός έσωθή!

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

‘Ενας ‘Αγγλος συγγραφέας μιήκε μιά μέρα σ’ ένα βιβλιοπωλείο. ‘Εβιάλεξεν ένα βιβλίο και άποτεινόμένος στον βιβλιοπώλη τόν ρώ- τησε:

- Είπε ενδιαφέρον αυτό;
- Δέν ξέρω, απήνη- σε ό βιβλιοπώλης.
- Πώς!... Πουλάς λοι- πόν βιβλία, τὰ όποια δέν έχεις διαβάσει!
- Μά την πίστι μου, δι.
- Αυτό μού φαίνεται παράξενο.
- Και γιατί παρακα- λώ σάς φαίνεται παράξε- νο; ‘Αν ήμουνα φαρμα- κοποιός, θα είχατε την ά- παιτημα να έδοκιμάζα δια- τὰ φάρμακα της σπείσα- ρίας μου;

πειτα έπρόσθεσε: «Για τόν παππού μου Κωνσταντίνο Μάκα- ριτες.» Έδωγυμμένος γιατί μόρασε να γράψη χωρίς να τόν ένο- χλήση κανείς, πήρε τό κακόντι του και χρίζοντας άπάνου του, χωρίς να περάσι τὰ μανίκια, τό σακάκι του, έτρεξε έξω.

Τὰ χασαπόπουλα, τὰ όποια είχε ρογίσει την περασμένη μέρα, τού είχαν πη ότι τὰ γράμματα τού ρίχνον στα γραμματοκιβώτια κ’ όα έπειτα τάρμάξια τού ταχυδρομίου, δδηγομένα από άμαξάδες μεθυσμένους, τὰ έπαιρναν και τὰ πήγα- ναν στις τέσσερες άκρες της γης. ‘Ο Βιάν- κας έτρεξε στο πρώτο κουτί κ’ έρριξε από τη χαραμάδα του την κολύτιμη επιστολή του.

Μιά ώρα άργότερα, λικνισμένος από τις πιό γλυκερές έλπίδες, κοιμόταν ήσυχα ήσυχα. ‘Εβλεπε στόνειρο του ένα τζάκι. Καθισμένος κοντά ό παππούς του Κωνσταν- τίνος Μάκαριτες, διάβα- ζε στις μαγεύρισεσ τού γράμμα τού Βιάνκα...

‘Ο σκύλλος ό Βιούν, τρι- γυρίζε κοντά στό τζάκι σαλεύοντας την ουρά του... ANT. ΤΣΕΧΟΦ

